

зытъ, но който бы я погледялъ уразумѣлъ бы голѣмытъ и сърдечны страданія. И Господь я смили, похвањ носилото съ рѣка и рече «азъ ти заповѣдамъ, стани!» и мъртвийтъ са завърнѣ въ живото и видѣ лицето на Спасителя. О! да, тихото му и кротко чело, несказанната му засмѣнность, и лицето му колкото блѣдно и утрудено, толкози и лучезарно въ божественната си благодь распрѣснѣхъ тьмныя мракъ на смъртъта. Подигнѣхъ са, говорихъ, живѣхъ, намѣрихъ са въ пригрѣдкытъ на майка си. Да, азъ съмъ въскрѣснѣлийтъ мъртвий; народътъ викаше отъ радостъ, погребалныйтъ тонъ на музиката преобрѣнѣ са на тържествененъ, единъ всеобщъ викъ са подигнѣ въ множеството «Богъ посѣти народа си!» Азъ нищо не чухъ, нищо не осѣтихъ, нищо не виждахъ, друго не гледахъ освѣнѣ лицето на избавителя!

Старецътъ са спрѣ малко утруденъ отъ душевно покъртенье, а младыйтъ юноша осѣти кръвта си распалена и космытъ си настрѣхнѣли; той имаше напредъ си чѣловѣкъ който позналъ тайната на смъртъта.

— Преди нея минута, продължаваше снѣтъ на довицата, азъ бѣхъ другий чѣловѣкъ, безгриженъ но и развратенъ, водяхъ са подиръ любовныйтъ и мѣрскы страсти и исповѣдахъ вѣрата на Саддукейтъ. Но като въскрѣснѣхъ отъ смъртъта, и отъ страшната и пустота, тайныйтъ на която никога не ще открѣжѣ монѣ устны, призованъ пакъ на земята за да свидѣтелствувамъ всемогуществото на Отци Небеснаго, пакъ смъртенъ подиръ като съзърцахъ безсмъртіето, азъ са върнѣхъ отъ гроба съвсѣмъ друго твореніе отъ каквото бѣхъ понапредъ. О злочестый и прискѣрбный Иерусалиме! Тогози който ма въздигнѣ отъ смъртъта, азъ го видѣхъ послѣ посрѣдъ множество народъ, видѣхъ небесната свѣтлина която слѣзваше и блѣстѣше на кръста, чухъ проклятіята на развратеня родъ, извицахъ съ голѣмъ гласъ, смаяхъ са, но никой не обрѣнѣ вниманіе на мене; монѣ викове са удавихъ въ шума, въ гласовѣтъ на блудническото и нечестиво множество, но и въ онѣзи минута и мѣка на Спасителя на Мѣръ, виждаше ми са че очитѣ на мой избавитель ма търсахъ, че устнытъ му изражавахъ пезлобіе и ташина, стори ми са че ми налагаше мълченье и мѣкнѣхъ. Що значеше за него гробътъ, за него, който слѣзе въ него за спасеніето на чѣловѣцытъ? Слѣзцето притѣмнѣ като видѣ блѣднѣстьта на всеилното онуй лице и са затули. Мракъ покры земята, не помнѣ колко време трад, чу са гласъ въ този мракъ, гласъ остъръ и болѣзнененъ; сичко са умълча.

Кой може да раскаже страшныйтъ събытія на нея ношь? Оби-